

Henvisning:

Denne oversættelse følger nøjagtigt den stenografisk protokollerede afskrift af en pressekonference, som Bruno Gröning den 31. august 1949 afholdt i spillesalen på Traberhof i Rosenheim.

For at sikre kildens ægthed, blev der bevidst givet afkald på sproglig eller grammatisk korrektur i teksten.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originale stemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Bruno Gröning, 31. august 1949 om eftermiddagen

Pressekonference i Traberhofs spillesal

Hr. Hülsmann siger som indledning, at hr. Gröning har sammenkaldt hele pressen, for at opnå klare linier i fremtiden, og undgå alle forvanskninger og forkerte meldinger. Så taler:

Dr. Trampler: Mine damer og herrer! Jeg vil blot gerne sige nogle ord til det spørgsmål, som især har optaget offentligheden de sidste dage, nemlig det bayriske Indenrigsministeriums stillingtagen til hr. Gröning. Efter at Indenrigsministeriets stillingtagen i går blev offentliggjort, er det i vide kredse blevet forstået, om ikke netop som et forbud, så dog som en hindring for hr. Grönings helbredende virke. Efter at jeg om lørdagen selv havde oplevet en helbredelse, som jeg ikke havde troet var mulig, har jeg selv været hos departementschef Schwalber, og har bedt ham om, hvis det var muligt, at give mig en fortolkning af denne skrivelse. Jeg vil gerne sige, at den uro, der er opstået i befolkningen, er helt overflødig. Jeg kan kun bekræfte, at jeg hos departementschef Schwalber og de øvrige herrer i Indenrigsministeriet, som jeg kunne tale med, har fundet en åben holdning for denne ting, som synes at passe godt til dette usædvanlig tilfælde. På den anden side er det selvfølgelig vanskeligt, efter de nu engang opståede lovmæssige forskrifter, at træffe en ordning, der rækker ud over heilpraktikerloven. Departementschef Schwalber har givet mig et interview til min avis om dette spørgsmål, hvoraf det fremgår, at der ikke er tænkt på et forbud, men at visse forudsætninger må være opfyldt efter loven. De vil, når De læser denne stillingtagen, få det indtryk, at der sandsynligvis bliver slået bro over vanskelighederne her, og forhåbentlig meget snart. Man forventer i Indenrigsministeriet efter denne stillingtagen, at den lovmæssige ansøgning om tilladelse til heilpraktikervirksomhed bliver givet. Men det kunne antages, efter tilfældets usædvanlighed og de mange helbredelser, at det ikke var nødvendigt med den månedlange praksis på sygehuse osv., men at det var tilstrækkeligt, at der til denne ansøgning blev vedlagt kliniske for- og efterundersøgelser af faktiske helbredelser.

Jeg har ikke et øjeblik tvivlet på, at det ville være nemt, ikke kun at fremlægge enkelte, men i hundredvis af tilfælde, selv om uendeligt mange, som har oplevet at blive

helbredt af hr. Gröning, ikke engang har opgivet deres navn, og måske heller ikke bagefter har sendt ham resultatet af en klinisk undersøgelse.

I hvert fald mener jeg at kunne forsikre, at tingene vil blive loyalt og fair undersøgt i det bayriske Indenrigsministerium, og at vanskelighederne på denne måde meget hurtigt vil blive ordnet.

Det tvivlede jeg for øvrigt ikke på, da jeg uden noget pålæg begav mig til departementchef Schwalber. Vi havde slet ikke på forhånd talt om disse ting, men jeg gik udelukkende til ham med den overbevisning, at jeg have mærket en kraft, som jeg tror, vi kun kan møde med ærefrygt, og som jo i væsentlig grad overstiger alt, hvad vi hidtil har kendt, og som jeg kun kunne bevidne af personlig erfaring. Jeg taler heller ikke her på bestilling, men kun, fordi interviewet først udkommer i dag.

Dr. Zetti: Når jeg som læge står her, er det især, fordi der i den sidste tid meget ofte er opstået meningsforskelle, som hovedsageligt stammer fra visse kredse af læger, der angriber hr. Gröning. Min mening er – det har jeg ofte kunnet overbevise mig om her – at de tilfælde, der er blevet helbredt her, ikke kunne være blevet helbredt af nogen læge. Der er sat visse grænser for videnskaben, som lægerne ikke kan overskride. Hr. Gröning har her helbredt tilfælde, som umuligt kunne helbredes af os. Jeg kan derfor heller ikke forstå, at det er blevet pålagt hr. Gröning, at han først skulle deltage i et kursus på en klinik eller et andet sted, for overhovedet at skulle kunne helbrede. Hvad skulle vi kunne lære hr. Gröning? Lad os først stille os selv dette spørgsmål. De kræfter, som hr. Gröning er i besiddelse af, kunne vi aldrig forbyde ham, det er umuligt. Vi har til gengæld brug for hr. Gröning, vi kunne endda lære af ham, og alle mine kolleger ville sikkert i tidens løb omstille sig, og kunne se, at vi læger af Bruno Gröning både kunne og måtte lære at arbejde for menneskehedens vel, og kunne bringe hjælp til de fattigste. Hovedsagen er dog ikke, hvordan de syge bliver helbredt, men at de bliver helbredt, og at de får lindring og befrielse fra deres sværeste nød, fra deres alvorligste lidelser. Jeg taler her selv som læge, med en stor praksis i München. Da jeg gik herhen, har jeg sagt det til forskellige patienter. Alle sagde til mig: Tag dog også engang os med til Gröning! Det er jo også et tegn på, at også folk, især patienter, har det ønske, at Gröning vil bringe hjælp og helbredelse, som vi ikke kan give dem. Jeg er selv glad for, at denne kreds er kommet sammen i dag, så offentligheden kan få at vide, at det Gröning helbreder, også virkeligt er varigt, og, som jeg selv har overbevist mig om, ikke kunne blive helbredt fra anden side. Det er dog efter min mening et faktum, at vi tror på Gud, en sag, som egentlig slet ikke hører ind under sundhedsministeriet. Denne sag skulle egentlig betragtes fra et højere standpunkt, og jeg håber, at denne kreds i dag vil bidrage til, at Gröning ikke mere får lagt noget i vejen, men at han endelig får tilladelse til at hjælpe de fattigste mennesker.

Dr. Rödel¹. Mine damer og herrer! I og for sig har en advokat jo ikke meget med sagen at gøre. Men formålet med denne sammenkomst i dag, er jo, at gøre det klart for den brede offentlighed, hvorfor der i sidste ende ikke er nogen fare for, at de under visse omstændigheder må give afkald på Gröning. Jeg har gerne taget imod ønsket om at komme her, efter at jeg selv har set, hvad Gröning præsterer, og jeg er absolut villig til at sætte hele min kraft ind for en sag, som virkelig er en indsats værd.

Offentligheden vil måske blive foruroliget ved den sidste offentliggørelse, ikke kun, fordi man kunne få indtryk af, måske gennem pressemeddelelserne, at offentliggørelsen fra ministeriet og andre myndigheder, ikke kun skulle kunne hindre hr. Grönings arbejde, men at hr. Gröning i sidste ende kunne miste lysten til at arbejde, og at hjælpe menneskene her hos os i Bayern. Jeg mener, og siger det nu ikke som jurist, men som menneske, at vi skulle fastholde, at vi gerne vil have en i vor midte, som er rede til at hjælpe andre mennesker, og at vi, når vi er gode mennesker, har pligt til at hjælpe et menneske, som vil hjælpe andre mennesker, og til gengæld selv hjælpe med til at skaffe vanskelighederne af vejen for ham, som under visse omstændigheder kunne hindre hans arbejdskraft og måde at arbejde på. Jeg kan ikke komme bort fra det indtryk, at modstanden under visse omstændigheder, som nu i sin begyndelsesfase måske endnu var imod hr. Gröning, kunne føre til – hvis vi ikke straks med alle midler slog den tilbage – at Gröning mistede enhver lyst til at arbejde her, og i sidste ende forlod os, fordi paragrafferne i givet fald ville forhindre hans måde at arbejde på, og hjælpen, som han vil give os.

De ville bestemt gøre hele befolkningen, og frem for alt alle de syge mennesker, som hidtil ikke gennem normal lægelig hjælp har kunnet helbredes, en dårlig tjeneste, hvis De ikke vil bringe hr. Grönings virke frem i lyset, sådan som han selv vil have det. Han vil ikke, sådan som jeg har forstået ham, på nogen måde konkurrere med lægerne. Han vil hjælpe der, hvor andre har givet op, hvor man så at sige har opgivet mennesket. Og jeg tror, for at komme tilbage til loven, at ingen skulle kunne forbydes at hjælpe der, hvor andre allerede har sagt: "jeg kan ikke hjælpe." Og når vi siger, "Hjælp dog det menneske, som ikke mere kan hjælpes", så tror jeg, at ingen ret kan forbyde hr. Gröning det.

Jeg tror, at vi også vil finde de retslige bestemmelser, som vil tillade hr. Gröning at arbejde. Og jeg mener, at ingen lov kan forbyde dette, at hjælpe mennesker. Jeg har med glæde hørt, at også indenrigsministeriets mening, departementschefens, løber i samme baner, og at han i sidste ende blot forlanger af os, at vi går visse formelle veje. Vi er rede til at gå dem, hvis der ikke bliver stillet nogle betingelser ved det, som vi ikke kan opfylde. Vi kan ikke af hr. Gröning forvente, at han som heilpraktiker måske på en klinik skal skubbe en sygevojn her og der i seks måneder, bare for at opfylde formaliteterne.

¹ Dr. Andreas Rödel var Bruno Grönings daværende advokat.

Det er vores opgave og vores pligt at understøtte hr. Gröning, og at holde ham fri af alle disse ting, det vil sige at påtage os dette arbejde, så han uhindret kan udfylde sit virke, og så han ikke skal spille sin kraft, som han skal hjælpe andre mennesker med, ved at føre en kamp mod myndighederne. Dette arbejde vil vi påtage os, og jeg er klar til at stå ved hans side i denne henseende. Og hvis De vil hjælpe til, siger jeg Dem allerede i dag hjertelig tak.

Bruno Gröning: Mine damer og herrer! Jeg hilser Dem på det hjerteligste velkommen. Jeg har ladet Dem kalde hertil, fordi der indtil nu hersker uoverensstemmelser fra pressens side. Ingen har vidst noget nøjagtigt eller har skrevet noget nøjagtigt, eller overhovedet haft til hensigt at skrive sandheden. Jeg lader Dem vide, at De på den ene side kan bidrage meget til at hjælpe mennesker, og på den anden side til at skade mennesker. Hjælpe i den forstand, at De skriver sandheden, og netop skriver alt, som De ser og får at høre. Men omvendt kan De skade mennesker, som allerede er blevet helbredte. Når disse mennesker, enkelte af dem, pludseligt læser noget i avisen, smudsigheder, som der ikke er nogen ende på, så må de sige: "Hvem er jeg faldet i hænderne på, er det en kvaksalver, eller hvad? Er jeg faldet for en svindler; jeg er jo slet ikke helbredt, nej, jeg kan ikke være helbredt!" Og sådanne mennesker falder i en ny, sjælelig lidelse, som intet menneske mere kan hjælpe dem ud af.

De har fra dr Zetti hørt, at der er sket meget, og at lægerne virkelig ikke er i stand til at hjælpe alle mennesker, eller i det hele taget at befri alle mennesker for deres lidelser. Men i stedet for disse ord, ville jeg hellere se handlinger.

Allerede i begyndelsen har jeg forlangt: Overlad mig de syge mennesker, som De ikke mere kan hjælpe, som De allerede har afskrevet. Netop her har det først og fremmest været disse mennesker, som virkelig kunne modtage helbredelsen. Anderledes ser det da ud, hvor mennesker faktisk har stolet på lægerne. For mig kan de roligt fortsat gå der, jeg vil ikke stå i vejen for nogen. Jeg har brugt ordene: "Jeg vil ikke ramme nogen økonomisk". Nej, jeg vil endda give dem noget mere. På den anden side har jeg altid sagt, at 70.000 læger endnu er alt for få, til at få alle mennesker raske. Alle skal de hjælpe, også fra pressens side, idet De skriver sandheden. Hvordan vi overhovedet skal tilvejebringe det, kan vi tale nærmere om mod slutningen.

Man kan se, hvorhen man vil, på den ene side hører man noget godt, og på den anden side hører man noget dårligt, og det har godt nok hele tiden været tilfældet, at det var her i pressen. Det vil jeg ikke være vred over, mine kære tilstedeværende, jeg vil ikke noget ondt; jeg vil kun det gode; jeg vil samarbejde med Dem i bedste forståelse, fordi jeg ved, at De alle kan bidrage til det.

Det er nu engang ingen menneskelig, men en ren guddommelig kraft, som jeg lever med, og også dør med.

Min opgave, mit mål, går ud på at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker. Jeg spørger ikke efter religion eller nation. For mig er ethvert menneske rigtigt, der befinder sig på vejen, igen optager troen i sig, eller allerede har troen på Vorherre i

sig. Han vil også få hjælpen tildelt. Men de, som stiller sig herimod, vil aldrig få tildelt denne hjælp. Der er mennesker, som ikke kan forstå det, for det første af dumhed, men for det andet er det faktisk sådan, at de ikke kan optage dette i sig, eller at de endog foretrækker det beskidte liv. Disse mennesker foragter jeg, foragter dem, til de igen har fundet vejen, vejen til Vorherre. Og derfor må det være sådan, at vi må kunne tale fortroligt med hinanden, og fortælle sandheden for ethvert menneske.

De ser her, lige meget hvor jeg befinder mig, jeg har været undervejs fra søndag til i nat. Lige meget hvor vi gik, kørte, stod, overalt var der mennesker, som i ét væk bad om hjælp og helbredelse. Det gør ondt helt ind i min sjæl, når jeg så hele tiden ser det lille ord: Forbud! Hvordan jeg så må have det, og hvordan jeg har det, behøver jeg vel ikke at nævne. Det kan kun mine nærmeste medarbejdere forstå.

De skal ikke at komme til mig og forlange beviser, det har jeg ikke brug for, det behøver jeg ikke. De ligger allerede i helbredelsen. Jeg har heller ikke tænkt mig at stille op for videnskaben og lægerne og lade mig kontrollere.

Jeg har ikke ladet noget være uforsøgt, for på enhver måde at hjælpe mennesker. I begyndelsen her i Herford, har jeg talt med tre professorer, og bedt dem, om de dog ville vise forståelse for dette, at hjælpe og helbrede mennesker. Det er kun muligt at arbejde med hinanden, og ikke imod hinanden.

Og så havde jeg planlagt, at jeg ville have enkelte læger ved min side, så de kunne foretage en lægelig forundersøgelse. Også det blev afvist. Hvorfor? Fordi man ganske åbenbart troede, at jeg var et menneske, der på denne måde ville tjene penge, og tage deres indtjening fra dem.

Det er ikke tilfældet. Jeg har været et fattigt menneske, hvad penge andgår, og vil også være en fattig mand på penge hele mit liv. Men min kraft, det vil sige den kraft, som jeg er i besiddelse af, vil jeg ikke miste. Alt vil jeg miste, også den sidste skjorte, men denne kraft, denne viden og kunnen, skal blive ethvert menneske til del, såvidt han regner sig selv med til menneskene.

Jeg har ikke ladet noget være uforsøgt, idet jeg har været åben overfor videnskaben og lægerne i Heidelberg. Der er der sket så meget, at lægerne måtte sige: "Vi forstår det ikke!" Jeg har gjort alt for at rydde vanskelighederne af vejen. Det må holde op engang, og derfor er jeg fast besluttet på at gøre et sidste fremstød her i Bayern, at give det sidste skub: Gør man vejen fri for mig til at hjælpe og helbrede mennesker, så bliver jeg indtil videre i Tyskland. Gør man ikke vejen fri for mig, så forsvinder jeg lynhurtigt. Jeg har sagt, at jeg ikke spørger efter religion eller nation, ethvert menneske er ligeberettiget for mig, og derfor – jeg kan ikke være uden arbejde, jeg kan ikke gang på gang se på, at mennesker må holdes hen den ene dag efter den anden: Vent på den dag, vent på den time, hvor ordet "forbud" bliver fjernet, så jeg virkelig kan hjælpe. – Trods forbud, trods det strengeste forbud, er der dog sket mange helbredelser, uden at jeg har talt om en helbredelse. Faktisk er det sådan, at mennesker, der befinder sig i min nærhed, og er værd at blive hjulpet, de får

hjælpen. Der er allerede sket meget, meget mere, end et menneske overhovedet kan tænke sig. Hvis jeg ville fortælle Dem alt dette, ville De ikke være i stand til at optage det hele i dag. Jeg beder Dem derfor om at udnytte de beretninger og kendsgerninger, som De sådan får af mig lidt efter lidt. Desuden står det Dem frit for at følge disse syge, at undersøge alt, ikke for at undertrykke dette, nej, tværtimod for at hjælpe, for at afklare det for alle mennesker.

Og derfor har jeg nu besluttet mig til at samarbejde med presse, radio og film, for at give menneskeheden den rigtige oplysning om, hvordan de skal forholde sig, og hvad det i det hele taget drejer sig om. Det drejer sig ikke om, som mennesker tror, at når de har mange penge, så kan de købe sig til sundhed. Nej! Indtil i dag har jeg endnu ikke taget imod penge.

Hvis De synes, det er sjovt, så værsgod, kom alle hen til mig og se, hvad jeg lever af. Jeg får så meget foræret, lige meget hvor jeg kommer. Jeg behøver hverken penge eller noget andet. Jeg kan få alt, hvad jeg bare vil. Men også det afviser jeg.

Mange bryder unødigt deres hoved med: Det er umuligt at leve uden mad og uden søvn. Om det er muligt, og hvorvidt det er muligt, kan hr. og fru Hülsmann bekræfte. De har ligeledes begge overgivet alt til sagen, idet de har sat deres penge, deres hus og alt, hvad de ejer, til side.

Man taler om et medium. Hvad det er, må De vide. Jeg har hidtil ikke vidst det. Jeg er ikke belæst, og heller ikke belært af mennesker, jeg er gået min egen vej. Der er ikke tale om et medie her. Der måtte virkelig findes et andet ord for ordet "medie". Det er et medie, hvis jeg ville sætte et menneske i en trancetilstand. Nej, min kraft er af en anden slags, det er en kraft, De som menneske endnu ikke har oplevet. Og netop derfor, fordi De alle var uvidende, men ikke fortsat skulle være uvidende, vil jeg overbevise Dem. Ikke her lige på stedet, men fra tid til anden.

Jeg hjælper og helbreder alle mennesker. Blinde ser, krøblinger går. Således kunne jeg allerede i dag opregne hundreder af tidligere blinde. Krøblinger, lamme, som i årtier ikke har kunnet gå, kan gå igen i dag. Hent mig et menneske, der også er i stand til at gøre det, jeg allerede har gjort.

Jeg er i stand til meget, meget mere, men jeg burde ikke give Dem for meget, for så ville det herefter blive et rodsammen.

At stille diagnoser: Jeg bruger ordet "diagnose", hvad jeg egentlig ikke har nogen berettigelse til. Jeg er ikke læge, og heller ikke nogen mirakeldoktor. Jeg er den lille Gröning, og det bliver jeg også ved med at være. At stille diagnoser: Jeg vil kun ganske kort lade Dem vide, at jeg ikke behøver at se mennesket selv, når jeg stiller en diagnose. Den ene og den anden kan komme og bede om hjælp til deres pårørende, bekendte eller slægtninge, lige meget, hvor de befinder sig. Jeg spørger ikke efter navn, land eller sted, jeg spørger ikke efter sygdommen. Nej, intet vil jeg vide, jeg vil lades uvidende. Og jeg stiller ethvert menneske en nøjagtig diagnose, om mennesket er hos mig eller ej, om jeg ved, hvem han er eller ej. Den ene diagnose passer

nøjagtigt som den anden, og til alt dette kan jeg også sige mennesket, hvilket liv han har ført, hvordan han er begavet, altså med alt, hvad der hører sig til. (Analyse, kaldes det vel). Fortid, nutid og fremtid. Jeg er også i stand til nøjagtigt at beskrive et menneske, der allerede har været død i århundreder, og hvad han er død af, for så vidt en årbog er tilgængelig. Jeg er også i stand til i dag at sige Dem, hvad der vil ske i morgen og i overmorgen. Helbredelsen som sådan er det mindste og det nemmeste for mig, og er kun 5 % af min viden og kunnen. I dag siger jeg til den syge: De har haft den og den sygdom. Og netop sådan er det gået. Når den lille Gröning engang forsvinder eller må forsvinde, så kan De bagefter sige til Dem selv: "Vi har haft Gröning."

Snedker Mosel, München: Jeg blev sent i går aftes kaldt til hr. Gröning, han havde bestilt et sæt tøj hos mig. Jeg benyttede lejligheden til at spørge ham om mit barn. Jeg ville fortælle ham forskelligt, men han svarede: "Vær venlig ikke at sige noget, jeg vil stille Deres søns diagnose fra hans fødsel." Og hr. Gröning forklarede mig så, hvordan barnet blev født, hvad det havde medbragt, hvad det endnu i dag lider af, på hvilket sted barnet altid stryger med hånden, hvad det er. Og han har lovet mig, at han vil komme forbi og helbrede drengen.

Så sagde han: "De har jo en slægtning, langt, langt borte herfra." Jeg sagde: "Ja, min bror, han er endnu i russisk fangenskab." Gröning: "Det vil jeg slet ikke vide, jeg vil kun stille hans diagnosen. Han led altid af mavesmerter og stærk hovedpine allerede som barn. Han ser dårligt på det venster øje."

Alt passede. Fortsat sagde Gröning til mig: "De har det også selv dårligt. De har kolossale hjertesmerter og en hjertelammelse."

Det stemmer. I 1942 blev jeg i to måneder (hver anden dag) behandlet med strofantinindsprøjtninger, og i 1944 med en sprøjte hver dag i tre måneder. Desuden led jeg kolossalt af åndenød (injektioner af overlæge dr. X). Gröning gav mig et sølvpapir i hånden, og bad mig gå op ad trappen. Jeg gik hurtigt op, og mærkede intet. Jeg var ligefrem perpleks. Endnu en smule hjertebanken, og i et nu var også det væk. Af lutter glæde løb jeg flere gange op og ned, og mærkede intet besvær. Hjertesmerter, hjertebanken, alt var fuldkommen væk. Jeg er nu fuldkommen fri for min sygdom, og beder hr. Gröning om også at lade min søn blive rask.

Bruno Gröning: (Henviser til artiklen: "Gröning ved kaffe og brød")

Hvad den lille Gröning gør og ikke gør, får De hele tiden at høre, og hvis De vil høre nærmere om det, så er jeg altid omgivet af mennesker, der kan iagttage mig.

Hvad angår artiklen "Gröning på bar", så lader jeg Dem vide, at hr. Harwart inviterede mig, hr. Harwart, der ikke kun har været imødekommende overfor mig, men overfor de syge mennesker, idet han har stillet rum til rådighed for alle mennesker, der søger hjælp. Og jeg ville være en sjuft, hvis jeg ikke ville tage imod en invitation i hans hus, hvor der befinder sig en bar. Da jeg gik derhen, har enhver kunnet se det. Jeg har også ladet tage to fotografier af det, så det ikke kan lyves bort. Det er noget svineri,

at man skriver sådan noget om det, så de mennesker, der søger hjælp, bliver vildledt, idet man stiller alt i et dårligt lys.

Jeg lader Dem vide, at jeg i dag ikke mere vover at spise noget, som mennesker tilbyder mig, når jeg kommer ud til dem. Jeg kan overhovedet ikke mere tillade mig noget. Jeg gør det gode for menneskeheden, og alligevel bliver alt optaget til skade for mig. Der står allerede en stor artikel i avisen, hvor jeg får tilbudt et stykke kage fra et sygt barn.

Det er ikke rigtigt, at De beskæftiger Dem med dette. Jeg vil også gerne spadsere en lille tur. Det tør jeg heller ikke mere. Jeg er trods min godhed et menneske, der er taget til fange, et menneske, der har fået frataget sin frihed, og ikke mere kan nyde noget, fordi han overalt er omgivet af mennesker. Enhver har brug for hjælp, enhver har brug for helbredelse. Jeg tager Dem det ikke ilde op. Jeg lever for menneskeheden, for at hjælpe og helbrede mennesker.

Weiland² (tidligere blind, helbredt i Heidelberg, talte om sin helbredelse, og forskellige andre helbredelser (fjernhelbredelser), han har oplevet.)

Dr. Rödel: Hr. Gröning har også bedt mig om ganske kort at beskrive mine hidtidige erfaringer. Et tilfælde, som jeg selv har set:

Der sidder en patient, som åbenbart lider af svimmelhed, har en stiv hals og ikke kan stå ret op, og når hun går, har hun åbenbart ligevægtsforstyrrelse. Denne patient sidder foran mig, og ved siden af sidder hr. Gröning. Hr. Gröning taler med hende, underholder sig så med os om alle mulige ting. Et kvarter senere kommer hans sekretær med en blok, og siger nu til vedkommende patient nøjagtig, hvilke smerter hun havde, på hvilket sted, kort og godt, hele sygehistorien, som vi normalt først ville få efter to eller tre dages ophold på et sygehus.

Jeg har spurgt hr. Gröning: Hvordan kommer Deres sekretær, som har siddet i et værelse ved siden af, frem til denne sygehistorie?

Mens hr. Gröning har talt med os, har han åbenbart samtidigt dikteret, godt nok kun dikteret i tanken, uden at have siddet i sideværelset hos sekretæren. Han har dikteret en sygehistorie, under nøjagtig angivelse af stedet på kroppen, smerterne osv., selv om den syge intet har sagt, men kun har siddet stille der. Og det, der var beskrevet i denne sygehistorie, stemmer alt sammen nøjagtigt.

Jeg har spurgt hr. Gröning: Hvordan er det muligt? Med min fornuft kan jeg ikke uden videre forklare mig det. Men jeg kan sige Dem, at jeg selv har deltaget i denne dag, og egentlig imod min vilje har måtte konstatere, at Gröning praktisk er i stand til, hos en patient, som intet har fortalt om sin sygdom, nøjagtigt at konstatere, hvad hun fejler. Alle vi, også vi lægfolk, holder på, at man jo kun kan hjælpe et menneske, når man ved, hvor fejlkilden, årsagen til sygdommen sidder, som må fjernes. Gröning har

² Se også om dette i beretningen i Revue, Nr. 32 fra 18.9.1949. "Herr Weiland sind wieder gut":

i den henseende faktisk evnen til virkelig at konstatere alt dette. Den syge har bekræftet hver sætning af denne fjerndiagnose: "Ja, nøjagtigt sådan er det, alle disse angivelser stemmer fuldkommen med virkeligheden!"

Gröning har virkelig evnen, som vi normalt ikke ejer, og som sikkert heller ikke en normal læge ejer, der ivrigt har fulgt sine studier. Han kan åbenbart konstatere ting, som kun er muligt på grund af en bestemt kraft, som ligger i ham. Jeg har så også set, at efter denne konstatering hos disse syge, har de straks kunnet mærke en bedring. Jeg har selv set, at de har rejst sig, er gået hid og did og har sagt: "Jeg kan ikke tro det, jeg kan gå, jeg er ikke svimmel, jeg er i orden!"

Jeg siger det, så De kan se, at også en, der har stået noget skeptisk overfor hr. Gröning, kan lade sig gribe og indse, at hr. Gröning har kræfter, som virkelig er egnede til at hjælpe andre mennesker. Og jeg vil bede Dem om, at de ikke gør denne mand til en mirakeldoktor, der kan vække døde til live. Men send ham de syge, som han kan hjælpe, og jeg tror, at der er syge, som frem for alt må finde kræfter i sig selv for at fjerne deres sygdom, og ved Grönings hjælp får denne kraft.

Bruno Gröning: Der er her blevet fremsat det ønske, at jeg, for bedre at kunne overbevise, skulle fuldføre helbredelser her. Det glæder mig, at dette punkt er kommet op, og her er mit svar:

Jeg lader Dem vide, at jeg ikke anser det for nødvendigt, og heller aldrig har anset det for nødvendigt, at opfylde dette ønske for mennesker, der vil overbevises. Jeg lader Dem vide, at jeg føler mig forpligtet til at hjælpe og helbrede mennesker. I denne hjælp og helbredelse ligger beviset. Jeg siger som tidligere: Den der har mistro, behøver ikke at komme til mig. Da De jo alle for størstedelen kommer fra pressen, vil De overbevises. Og til dette har jeg allerede sagt, kontroller helbredelserne. Jeg giver ingen beviser, og det kan De heller ikke forlange af mig. Mennesket har jo slet ingen berettigelse til at bede om eller forlange beviser af mig. Hjælpe og helbrede – enhver, men ingen beviser ...

I tilslutning hertil beskriver dr. Zetti flere fjernhelbredelser af sine patienter, som han har været vidne til er blevet raske (eller er ved at blive det), mens dr. Zetti talte med Gröning.

Bruno Gröning: For ikke at glemme det: jeg har tidligere udtrykt ordet "medie". Dette udtryk er forkert, der må her findes et særligt ord (for min skyld gerne "Grönium"). Ordet "medie" vil jeg ikke gerne læse i aviserne mere.

I tilslutning hertil beretter helbredte, så taler Gröning igen:

"Gröning-lænestol", som man netop sagde: Mange mennesker har forsøgt at finde helbredelse i denne stol, og mange mennesker har også fået det. Mine sidste ord, da jeg forlod Herfort, var: "Begge disse stole helbreder, for så vidt som en har brug for en helbredelse."

Men jeg beder Dem om ikke at gøre brug af det, og ikke at køre til Herfort. Jeg lader denne stol komme hertil. De sætter Dem et par minutter i den, og så sker der det, som skal ske.

Mennesker siger hele tiden: Hr. Gröning, jeg takker Dem!" Jeg vil ikke have nogen tak. De er udelukkende forpligtet til at takke Vorherre, hele livet igennem.

I en avis har jeg læst, at man på banegården i München har solgt såkaldte "Gröning-kugler" på det sorte marked. Jeg beder Dem om at offentliggøre i Deres avis, at disse kugler ikke kan bringe noget godt. Fordi man vil gøre forretning med disse kugler, er det et djævelsk værk, og dette djævelske værk kan ikke bringe et menneske noget godt. Når en får en kugle, så kan han kun få den af min hånd, og ikke på anden måde. Jeg har flere af sådanne forskellige ting. Men med disse kugler er det her i München netop kommet så vidt, at mennesker ikke lader noget være uforsøgt for at tjene penge. Jeg gør alt gratis, jeg forlanger ikke noget fra nogen mennesker. Hvad jeg forlanger, det er udelukkende troen. Troen på Vorherre, som ethvert menneske skulle bære i sig hele sit liv. Da er hjælpen ikke langt borte, og dermed har han alt.

Jeg lader nogle af Dem få disse små kugler, men jeg beder Dem, slås ikke om dem. Nogle få kan jeg give Dem. Så snart De har fået disse små kugler, så læg mærke til Deres krop, hvad der sker i den. Tænk ikke på Deres lidelse, men stil Dem selv dette ene spørgsmål: "Hvad foregår der i min krop?" Og det er alt. Og De, der har fået hjælpen tildelt, skal takke Vorherre for det, og ikke den lille Gröning. Jeg er intet, Vorherre er alt.

Min opgave ligger i at hjælpe og helbrede mennesker, ikke men munden, men med handlinger. Derfor har jeg tilladt mig her i München at tage en advokat, der kan repræsentere mine og Deres rettigheder, og som også her kan give Dem oplysninger. Her tænker jeg som tidligere ikke på at give et menneske noget, som han forlanger af mig. Jeg har ikke selv denne ret, og andre mennesker har det heller ikke. Jeg tager jo ikke denne kraft fra mennesker, men det er virkelig en udpræget guddommelig kraft. Jeg underkaste mig heller ikke en menneskelig lov, min lov forbliver den rent guddommelige.

Og derfor har jeg taget en advokat, der kommer Dem alle i møde som menneske, det vil sige, at han varetager Deres ønsker i retten.

Når der bliver stillet spørgsmål, vil jeg fra tid til anden besvare dem, for så vidt jeg regner dem for relevante.

Når De er kommet her med ønsket om ikke kun at skrive for Deres avis, men også samtidigt at få frataget Deres sygdomme, så vil De også få del i denne hjælp.

Og for at efterkomme Deres ønske, tillader jeg Dem enkelte spørgsmål. Men jeg gør Dem endnu engang opmærksom på, at jeg ikke kan besvare dem alle.

Spørgsmål: Hvordan skal man behandle Deres kugle?

Bruno Gröning: Kuglen skal holdes i den højre hånd. Lad ingen anden berøre den! Kuglen er et stykke fra mig, fra min hånd, som formidler sundheden, eller giver Dem sundheden. Hjemme på stolen sker der det samme: Ryggen fri, hænderne på lårene, kuglen i den højre hånd. Tænk derved ikke på Deres lidelse, men stil blot Dem selv spørgsmålet: "Hvad foregår der i min krop?"

Spørgsmål: Og når kuglen er bestemt for en anden?

Bruno Gröning: Så er den bestemt for en anden.

Spørgsmål: Og hvis barnet ikke vil tage kuglen?

Bruno Gröning: Forældrene eller familiemedlemmer skal lægge kuglen i barnets seng.

Kirmeyer: (taler, uden at være opfordret til det): Hvad der hidtil ikke er kommet frem i pressen, nemlig det, vores bror Gröning altid understreger, "kun gennem Guds kraft", det savner jeg i pressen. Lutter sensationer, det kan ikke fortsætte sådan. Vi står på vippen: Her tro, og her vantro. Her sundhed, her sygdom. Hvis vi på tre år ikke får bragt troens bølge op, som Gröning giver os hjælp til, så går vi under, og så er det også med rette, hvis vi ikke endelig husker på, at vi er et kristent folk. Hvor bliver den kristne handling af? Når en kristen bror som Gröning tilbyder os hjælp, og kristne mennesker forbyder hjælpen, hvad gjorde Kristus da? Det er samme situation her! Kristus gik op i himlen igen.

Vi simple statsborgere er ikke mere parate til at anerkende en regering, der ikke tager hensyn til Kristi bud. Vi vil leve og virke som kristne.

(pressen protesterer)

Det kommer ikke frem i pressen, og jeg siger, at pressen har den opgave at sige, at Gröning handler i Guds navn.

Bruno Gröning: Jeg takker Dem for Deres ord. De er som talt ud af mit hjerte. Jeg ved, at jeg havde meget, meget mere at sige, men desværre rækker tiden ikke til for at sige meget mere her. Men jeg håber, at De af mine få ord har fået et begreb om, hvorfor jeg er her, for at hjælpe og helbrede menneskeheden.

Jeg har sagt, at pressen er meget vigtig her, at den ikke kan tænkes bort. Jeg ved, at man i Bayern har givet mig det bedste, selv om der på den anden side også er opstået et mindre virvar. Men det er mit ønske at arbejde med alle i bedste forståelse. Jeg forbliver den enkle og beskede Gröning. Men på den anden side er jeg jo stolt, stolt af, at jeg til i dag altid har ønsket det allerbedste for min værste dødsfjende. Ikke gengælde lige med lige. Når den ene er vred, må den anden komme ham i møde med det gode. Jeg respekterer ikke det vantro menneske, men på den anden side alligevel, idet jeg siger, at så længe han ikke er kommet til forståelse af, at disse sager jo er noget andet, end han havde tænkt sig, skubber jeg ham ikke bort. Men

når fornemmelsen af, at "jeg har jo gjort meget ondt", er gået ham til marv og ben, så har han allerede vundet meget.

Mellemspørgsmål: Tror De, at De er kommet til højdepunktet af Deres kraft?

Bruno Gröning: Det svarer jeg ikke på.

Spørgsmål: I befolkningen er der til dels den mening, at sygdommen efter en bestemt tid kommer til udbrud igen.

Bruno Gröning: Det er sket, for eksempel i Westfalen, at mennesker, der var godt på vej til helbredelse, faldt tilbage igen, iden enkelte aviser havde dristet sig til at skrive smudsigheder, som de ikke kunne forsvare. Jeg vil ikke gerne undersøge det, men i dag vil jeg endelig engang gerne sætte en tyk streg under det, og bede alle pressefolk om fra nu af at skrive sandheden. Når den syge får den slags at læse, må han jo falde tilbage, idet han siger: "Hvem er jeg faldet for, en svindler, han har jo bedraget mig, han har jo ikke helbredt mig!" Han falder i en ny sjælelig lidelse, og får virkelig sin sygdom igen. Her ligger ansvaret hos pressen!

Astrologer, synske, kortlæggere, forsøger at komme med profeteringer. (Jeg læser ikke sådanne blade). Og skriver, han lever kun så og så længe, der vil tilstøde ham det og det. Jeg siger, at værre vrøvl kunne de ikke skrive, og det har også vist sig at holde stik. Dette er enestående. Jeg har ikke antaget nogen menneskelig lære, jeg er ikke belæst, det vil sige, det mennesker tidligere har skrevet, at jeg har optaget noget af det i mig, og nu måske vil arbejde med det, nej. Jeg er kun gået gennem livet som et jævnt menneske, som en særling, og har ikke optaget nogen menneskelig lære.

Spørgsmål: Hvilken religiøs indstilling har De?

Bruno Gröning: Jeg spørger intet menneske om religion og nation. Alle er mennesker, alle er Guds børn. Jeg er godt nok katolsk døbt, og fornægter ikke min katolske tro. Men derfor kan jeg ikke sige, at den, der er protestant eller tilhører en sekt, skubber jeg til side. Jeg har en fast tro på Vorherre, med hvem jeg har levet, fra hvem jeg har kraften, med hvem jeg fortsat lever, med ham alene er jeg i stand til at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker. Også dyr. Alt, hvad naturen fremviser, hvormed Gud beriger os, er jeg i stand til at hjælpe og helbrede.

Spørgsmål: Kan De sige os bestemte sygdomsgrupper, som er blevet helbredt af Dem?

Bruno Gröning: Nej.

Spørgsmål: Organiske sygdomme?

Bruno Gröning: Det overlader jeg til Dem selv, og De vil ved det enkelte syge menneske konstatere, at de har haft en lidelse.

Spørgsmål: Er De pludselig en dag blevet klar over Deres helbredende kraft?

Bruno Gröning: Det griber allerede for vidt. At give besked om alle punkter her, ville føre for vidt. Der findes allerede brochurer.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsen arkiv